

Ioan NEACŞU

**LUMEA
VĂZUTĂ DIN
FOTOLIU**

Volumul 1

Publicistică

**EDITURA VICOVIA
BACĂU, 2020**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEACȘU, IOAN

Lumea văzută din fotoliu : publicistică / Ioan Neacșu.

- Bacău : Vicovia, 2020

2 vol.

ISBN 978-606-994-036-5

Vol. 1. - 2020. - ISBN 978-606-994-037-2

821.135.1

Cuprins

Povestea unui titlu	9
---------------------------	---

EDITORIALE 2004

1.1 Legea presei	15
1.2 Anotimpul examenelor	18
1.3 Moartea Alianței Civice	21
1.4 F. D. U. S.	24
1.5 Blestemul proprietății	27
1.6 Primăria și proprietarii	30
1.7 Dați muzica mai încet!	32
1.8 Catedra ca altar	34
1.9 Piramida și piuneza	37
1.10 O, țără tristă, plină de humor...	40
1.11 Manipularea prin minciună	43
1.12 Votezi Constituția?	46
1.13 Școala ca afacere	49
1.14 Greva civică	52
1.15 Alegătorul român	55
1.16 Codul electoral	58

1.17 Milionarii	61
1.18 Paradisul culorii	64

JURNALUL UNUI OUTSIDER 2005

2.1 Societatea Civilă există?	69
2.2 Ultima mineriadă	73
2.3 Alegeri anticipate	76
2.4 O tristă sărbătoare	79
2.5 Invers! Totul e Invers!	82
2.6 Baronii sindicaliști	85
2.7 Solidaritatea celor buni	87
2.8 Liberali Populari!	90
2.9 Directori și „Manageri”	93
2.10 Un Miron Cozma cu barbă	96
2.11 Finanțarea Culturii	100
2.12 Avearea Sindicatelor	103
2.13 Cartea de vizită a Primăriei	106
2.14 Din nou despre Legea Presei	109
2.15 Demisia	112
2.16 O dictatură necesară	115
2.17 Drepturile omului?	118
2.18 Piața Universității	121
2.19 Catedrala Patriarhală	124
2.20 Valoarea Evaluării	127
2.21 Găurile politice	130
2.22 Bogăția nu-i un viciu	133
2.23 Șoarecele și pisica	136
2.24 Rostul școlii (I)	139
2.25 Rostul școlii (II)	143
2.26 Despre celeritate	147
2.27 Complexul tortionarului	150

2.28 România medievală	153
2.29 Mânia Lui Dumnezeu	156
2.30 Mașina de scris	159
2.31 Autoritatea Premierului	162
2.32 Credibilitatea guvernului	165
2.33 Jocul de-a demisia	168
2.34 Criză de comunicare?	171
2.35 Coruperea inocenților	174
2.36 Munca degeaba	177
2.37 Timp pierdut	180
2.38 Intelectuali de stânga?	183
2.39 Regulamentul scolar	186
2.40 Legea lustrăției	189
2.41 Marea Adunare Națională	192
2.42 Proprietatea garantată	195
2.43 Protecția socială	198
2.44 Plebiscitul la români	201
2.45 Ministrul interimar	204
2.46 Salariile bugetarilor	207
2.47 Marea trăncăneală	210
2.48 Frumosul cel de toate zilele	214
2.49 Corneliu Coposu	217
2.50 Sună clopoțelul	220
2.51 Complexul lui Faust	223
2.52 Nevoia de identitate	226
2.53 În derivă	229
2.54 Polițiștii milițieni	232
2.55 Europa din noi	235
2.56 Anatomia unui eșec	238

3.1 Spiritul adâncurilor	243
3.2 A vorbi în pustiu	245
3.3 Poezia ca rugăciune	248
3.4 Avem Justiție. Oare funcționează?	250
3.5 Tortura prin frig	253
3.6 Bogăția virtuală	256
3.7 Carul înaintea boilor	259
3.8 Racul, broasca și o știucă	262
3.9 Procurorii pot fi arestați?	265
3.10 Istoria postmodernă	269
3.11 Politică emoțională	272
3.12 Între drepturi și pretenții	275
3.13 Meritocrația necesară	278
3.14 Arendașul român	281
3.15 Comunismul este un cal mort?	284
3.16 Violența — „odrasla vie-a crimei tuturor”...	289
3.17 Capul de zimbru	292
3.18 Cântarea României	295
3.19 Clasa muncitoare merge în paradis	298
3.20 10 Mai	301
3.21 Boschito și comunismul	304
3.22 Bolnavul public numărul unu	307
3.23 Copyright	311
3.24 Între Atena și Onești	314
3.25 Paradoxul lui Emil	317
3.26 Declarația universală a drepturilor hoțului	320
3.27 Lumea virtuală	322
3.28 Să trăiți bine! (?)	325
3.29 Geamul de sticlă polarizată	328
3.30 Paranoia examenelor	332

3.31 Părintele Justin	335
3.32 Marea fușăreală	339
3.33 Arta conversației	342
3.34 Dreptul nostru la telecomandă	345
3.35 Târguiala politică	348
3.36 A doua mare diversiune	351
3.37 Diversiunea continuă	355
3.38 Sat fără câini	358
3.39 Fiți totuși domni, tovarăși!	361
3.40 Creștin democrația salvează România?	364
3.41 Răspunderea magistraților	367
3.42 Psihologia victimei	370
3.43 Cacaia vașa opera?	373
3.44 Anatemizarea compromisului	377
3.45 Momentul adevărului	380
3.46 Educația extracurriculară	383
3.47 Greva frigului	386
3.48 Procesul comunismului	389
3.49 O aniversare	392
3.50 Discriminarea ateului	395
3.51 Stăpânii României	398
3.52 Limitele democrației	402
3.53 România de turtă dulce	406
3.54 Fetița cu chibriturile	409

„În ceea ce privește săvârșirea, filisteile mele sunt deosebite de doar unei schimbări fizice prin stilul său de apăr sau înțelegere. În ceea ce privește săvârșirea, însă, nu există astăzi lecții de originalitate. „Cheatunțele sunt ușoare și indiferente”, spune G. Călinescu. Ești înțeles să te poți distinge prin stilul său de publicităță. Cineva către care poartă la înțelegere și respect și este de înțeles să visezi pentru stil. Aceea este totuștii și înțelegerea după cum scria scrierile Roland Barthes: „Pentru că nu există o lecție a stilului. Nici un scriitor nu poate să înțeleagă, poate că și să poată să se înțeleagă, călătorește într-o lume în care nu există o lecție a stilului. Acest lucru nu poate să se întâmple”. Le amintesc că în ceea ce privește săvârșirea, nu există nicio lecție. În ceea ce privește săvârșirea, nu există nicio lecție, dar există respect, în acord cu ideea. Nu a înțeles săvârșirea, după astfel de modă, nu înseamnă nici o lecție respectivă conducerii personală. G. Călinescu adăuga, privind la războaiele fotografiei și a vecilor: „Cine sănsează că poate să poată înținde omul? Prințul reținută într-o vîrstă vîrstă nu este înțeleasă”.

„Dacă nu există o lecție a stilului, nu există și o lecție a săvârșirii. În ceea ce privește săvârșirea, nu există nicio lecție. În ceea ce privește săvârșirea, nu există nicio lecție, dar există respect, în acord cu ideea. Nu a înțeles săvârșirea, după astfel de modă, nu înseamnă nici o lecție respectivă conducerii personală. G. Călinescu adăuga, privind la războaiele fotografiei și a vecilor: „Cine sănsează că poate să poată înținde omul? Prințul reținută într-o vîrstă vîrstă nu este înțeleasă”.

“În ceea ce privește săvârșirea, nu există nicio lecție. În ceea ce privește săvârșirea, nu există nicio lecție, dar există respect, în acord cu ideea. Nu a înțeles săvârșirea, după astfel de modă, nu înseamnă nici o lecție respectivă conducerii personală. G. Călinescu adăuga, privind la războaiele fotografiei și a vecilor: „Cine sănsează că poate să poată înținde omul? Prințul reținută într-o vîrstă vîrstă nu este înțeleasă”.

1.1 Legea presei

Sutele de procese în care sunt implicați ziariști, miliardele pretinse drept despăgubiri, intoxicaările informaționale cum a fost cea de la „Monitorul de Bacău” fac parte dintr-un lung sir de încercări ale partidului unic de a-și subordona mass-media. Mafia care controlează parlamentul, guvernul, justiția este pe cale să controleze și mass-media. Puterea ocultă devine polimorfă și dictatorială. Existența „puterilor” în stat, presa ca a patra putere, pluripartitismul sunt o uriașă formă fără fond, care maschează tragedia unui întreg popor oprimat de o mână de mafioți.

Dar presa ar trebui să fie expresia cea mai autentică a societății civile, ea ar trebui să țină mereu sub lupă puterile legislativă, executivă și judecătoarească, pentru ca acestea să funcționeze în interesul cetățenilor. De ce nu se întâmplă acest lucru? Pentru că puterea cea mai importantă pentru o democrație, presa, nu este legiferată. Când, la congresul de constituire a Asociației Ziariștilor Români, în 1990, am propus elaborarea unei legi a presei, am fost întâmpinat cu proteste violente. Colegiul care protestau se

gândeau la cenzură, la reglementările ceaușiste de care abia scăparem. (De fapt n-am scăpat nici acum: În „Evenimentul zilei” din 18 iulie o distinsă doamnă „Director Comunicare și Reprezentare SRTV” solicită un drept la replică invocând Legea nr.3 / 1974, art.69!!). Eu mă gândeam însă la apărarea drepturilor și libertăților ziariștilor, deoarece acolo unde nu e lege, nu e nici slobozenie, cum spunea un înaintaș pașoptist. Nu poate să fie o libertate a presei fără o lege care să protejeze această libertate, lege făcută chiar de ziariști.

Constituția rămâne vorbă goală dacă nu avem o lege organică a informației și a opiniei. Exercitarea acestor drepturi fundamentale ale cetățenilor României trebuie reglementată. În articolul 30 din Constituție se stipulează că libertatea de exprimare este inviolabilă, cenzura este interzisă, nici o publicație nu poate fi suprimată, legea poate impune mijloacelor de comunicare în masă de a face publică sursa finanțării, răspunderea civilă revine editorului sau autorului **în condițiile legii**, delictele de presă se stabilesc **prin lege**. Ideea de lege apare de trei ori în acest articol, dar la peste un deceniu de la adoptarea Constituției încă nu avem această lege organică, din care apoi să apară ca legi ordinare legea audiovizualului, a presei tipărite etc. Cele câteva legi apărute **ad hoc** sunt lacunare și contradictorii, iar Codul deontologic al ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă este prea vag și fără consecințe juridice.

La fel se întâmplă cu articolul 31, care legiferează dreptul la informație. Iată paragraful 5 : „Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin **lege organică**.“ Răspunde legea audiovizualului acestor exigențe, în lipsa unei legi a presei?

Să definim termenii, ca să ne putem înțelege!

Ce este informația de interes public? Dar opinia? Cine finanțează ziarele și ce raporturi sunt între finanțator și ziarist? Este ziaristul un „negru” al patronului?

Este necesară o lege a statutului ziaristului, așa cum există pentru medici, profesori, juriști, artiști, adică pentru toate profesiunile liberale, care nu pot și nu trebuie să fie reglementate de Codul muncii. Cine poate fi ziarist? Care sunt drepturile și îndatoririle ziaristului? Cum se reglementează dreptul la replică? Problema are niște reguli, măcar câte sunt la box? Ce este calomnia? Ce este insulta? Ce este dezinformarea? Care sunt **delictele de presă** (art.30, al.8 din Constituție), cum se ierarhizează și cum se sancționează? Care sunt civile, care sunt (dacă sunt!) penale?

Cât timp nu există o lege care să reglementeze acest domeniu vital pentru o democrație – **mass-media** – cât timp anarhia de acum permite oricărui analfabet să facă propria sa lege în presă, cumpărând conștiințe și otrăvind informațional electoratul, de fapt întreaga populație a României, mijloacele de comunicare în masă vor fi tot mai mult nu „câini de pază a democrației”, ci „câini care sar la gâtul democrației”!

23 iulie

1.2 Anotimpul examenelor

Capacitatea și bacalaureatul, examene de titularizare și de admitere, ca să nu mai vorbim de sesiunea de examene care încheie anul universitar fac din vară anotimpul examenelor. Acum tinerii sunt stresați, părinții îngrijorați, iar politicienii și ziariștii devin mari specialiști în docimologie. Toată lumea este, brusc, pricepută la învățământ, mai ceva ca la fotbal. Ziariști care au fost corigenți tot liceul (asta se vede după cât de agramat scriu!) strigă în gura mare: **dezastru! profesorii sunt analfabeti! școala se duce de răpă!**

Adevărul este foarte departe de ce scriu ziarele, sau de ce declară, demagogic, unii politicieni. Școala românească este încă o școală performantă, profesorii fac aceeași muncă patriotică pentru un salarîu simbolic pe care au făcut-o de când se știu, doar că părinții au devenit mai puțin interesați, iar elevii preferă barul și discoteca bibliotecii. Faptul că din zeci de mii de itemi elaborați de CNEE au fost și câțiva greșeli este normal sub raport statistic. Faptul că unii elevi au căzut la examen este iarăși normal. Faptul că au luat examenul exagerat de mulți, faptul că

toți cei care discută problema judecă după date statistice și un procent de 80% li se pare catastrofal, abia asta-i anormal. Toți ar dori promovare de sută la sută, ca pe vremuri, toți vor să fie **academician doctor inginer...** Trebuie să admitem însă că fiecare promovie are premianții și repetenții ei, care au învățat cu aceiași profesori! Succesul elevilor matematicieni de la Olimpiada de la Tokio arată că la școală stăm mult mai bine decât la fotbal, ca să nu mai vorbim de economie...

Școala trece printr-o gravă criză, dar este vorba de o criză de sistem, care va costa societatea infinit mai mult decât câteva plânsete la aflarea rezultatului unui examen.

În primul rând este vorba de subfinanțarea cronică a învățământului, care duce nu doar la lipsa unei baze materiale comparabile cu cea din restul Europei, ci mai ales la fuga din învățământ a tinerilor capabili. Nivelul înalt al învățământului românesc este susținut de dascălii trecuți de 45 de ani. Când ei vor părăsi sistemul, ce se va întâmpla?

În al doilea rând este vorba de catastrofala politică pesedistă în domeniul școlii. Dorind cu orice preț să schimbe tot ce au făcut predecesorii lor, politicienii pesediști au schimbat sensul și rațiunea reformei, contestând manualele alternative, schimbând regulamente de examen, chiar după publicarea lor, într-un dispreț total al legii. Actualul ministru a dat „indicații” prin televiziune chiar în timpul examenului de bacalaureat, punându-i în dificultate pe profesorii care aplicau, legal, regulamentul. O asemenea sfidare a legilor țării este strigătoare la cer, iar **Partidul Democrat și Federația Sindicatelor Libere din Învățământ** l-au cerut, pe bună dreptate, demisia. Învățământul nu poate fi condus cu reflexe de activist, care știe că nu legea contează, ci „indicațiile” pe care le dă el. O reformă școlară ține în mod normal doisprezece ani, în aşa fel încât o generație de elevi să

Ioan NEACŞU

**LUMEA
VĂZUTĂ DIN
FOTOLIU**

Volumul 2

Publicistică

**EDITURA VICOVIA
BACĂU, 2020**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEACȘU, IOAN

Lumea văzută din fotoliu : publicistică / Ioan Neacșu. -
Bacău : Vicovia, 2020

2 vol.

ISBN 978-606-994-036-5

Vol. 2. - 2020. - ISBN 978-606-994-038-9

821.135.1

Cuprins

JURNALUL UNUI OUTSIDER 2007

4.1 Granița	9
4.2 Contestări	12
4.3 Bătalia pierdută	15
4.4 Războiul nevăzut	18
4.5 Povestea poveștilor	21
4.6 Piramida terorii	24
4.7 Intelectualii și politica	27
4.8 Primăria și proprietarii	31
4.9 Educația ca prioritate	34
4.10 Piața generalizată	38
4.11 Teroarea de catifea	41
4.12 Holocaustul roșu	45
4.13 Presa de partid (I)	48
4.14 Presa de partid (II)	51
4.15 „Pace vouă!”	54
4.16 Blestemul proprietății	57
4.17 Poporul suveran	60

4.18 Armindeni	63
4.19 Meseria de a minți	66
4.20 Țiganiada	69
4.21 Triumful minciunii	72
4.22 Istorie recentă	75
4.23 Coadă la grădiniță	78
4.24 Elita politică	81
4.25 Toxiinfecția informațională	84
4.26 Trădarea cărturilor	87
4.27 Vară fierbinte	90
4.28 Partidul pensionarilor	93
4.29 Activistul și educația	97
4.30 Din nou despre discriminare	101
4.31 Încurcă-i drace!	103
4.32 Actualitatea clasicilor	106
4.33 Biserica și politica	109
4.34 Biserica și securitatea	112
4.35 Poveste	115
4.36 Bulina albastră	118
4.37 Între spital și tribunal	120
4.38 Proiectul politic salvator	123
4.39 Despre educație	126
4.40 Români buni și români răi	129
4.41 Principii, interese și ambiții	132
4.42 Ascensiunea lui Arturo Ui poate fi oprită?	134
4.43 Interesul public	136
4.44 „La plebiscit!”	139
4.45 Despre violență	142
4.46 Încă un scenariu	145
4.47 Electorale	148
4.48 Romgleza	151

4.49 Culturnicii	154
4.50 Paradoxul esteticului	156
4.51 Apusul democrației?	158
4.52 Lumea văzută din fotoliu	161

LUMEA VĂZUTĂ DIN FOTOLIU 2009

5.1 Struțocămila	167
5.2 Poveste de trezit guvernul	170
5.3 Etica și echitatea socialistă	173
5.4 Timpul lui Eminescu	176
5.5 Activistul manager	179
5.6 Voința politică	182
5.7 Prezumția de vinovăție	185
5.8 Statul polițienesc	188
5.9 Vacanță forțată	191
5.10 Clacă în Uniunea Europeană	194
5.11 Descentralizarea și societatea civilă	197
5.12 Presa și drogurile	200
5.13 Tabloidizarea televiziunii	203
5.14 Pixul și mitraliera	206
5.15 Justiție paralelă	209
5.16 Lectie practică de „comunism democratic”	212
5.17 Nu vă temeți!	215
5.18 Directorii – agenți electoralni	218
5.19 Legea armonizării retribuțiilor bugetare	221
5.20 Monumentul Holocaustului	225
5.21 Clopotul lui Gauss	228
5.22 Frumusețea de sub mască	231
5.23 Legea competenței	234
5.24 Partidul celor fără de partid	237
5.25 Coplata	240

5.26 Codul invers	243
5.27 Spam	246
5.28 Statul, ca un codru!	249
5.29 Pomenirea unui mare patriot	252
5.30 Mediocritatea ca destin	255
5.31 Cultură de hebdomadar	258
5.32 Despre urât	262
5.33 Psihologia crizei	265
5.34 Cine conduce România?	268
5.35 Legile educației	271
5.36 Demnitarul comunal	274
5.37 Blana ursului din pădure	277
5.38 Comunicarea la bacalaureat	280
5.39 Poezia ca rugăciune	283

JURNALUL UNUI OUTSIDER 2007

- 3.28 Statul ca un codru
- 3.29 Poemul meu cel mare paroh
- 3.30 Medie-crăciune și destine
- 3.31 Culorii de habsburgice
- 3.32 Povestea
- 3.33 Pălării și cruce
- 3.34 Iată cum să înțelegi
- 3.35 Înțelegere
- 3.36 Întâlnirea cu un om

ÎNTRĂ
ÎN
JUDEAȚUL
BACIȘTUO
2002

înțelege și să spui. Înainte să facem lucru cu ceva, să ne întrebăm: care este înțelegerea? Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă. Înțelegerea este ceea ce se intenționează să se înțeleagă.

4.1 Granița

Trecerea graniței dintre ani ar fi trebuit să fie pentru noi, românii, pe de o parte despărțirea definitivă de comunism, prin declararea regimului communist drept nelegitim și criminal de către însuși președintele României, pe de altă parte intrarea noastră în lumea civilizată, odată cu aderarea la Uniunea Europeană. Cel mai important eveniment al anului care a trecut ar fi trebuit să fie deci condamnarea comunismului, iar cel mai important eveniment al anului în care am pășit ar trebui să fie intrarea noastră în Europa.

Ca de obicei, însă, noi trăim în lumea iluziei. Nici nu ne-am despărțit de comunism, nici nu am intrat în lumea civilizață. Comuniștii și securiștii îtipă acum cel mai tare „jos comunismul”, dar nu uită să spună că, în fond, toți românii au consumțit la legitimarea regimului criminal, n-au fost decât zece-cincisprezece „dizidenți”, și aceia protejați de rudele din străinătate! Această concluzie absurdă a „raportului Tismăneanu”, de altfel preconizată de noi încă din vară, duce în derisoriu ceea ce ar fi trebuit să fie o condamnare reală a comunismului, o reparație - morală

cel puțin — pe care poporul român, crucificat timp de jumătate de secol, o merita. Am asistat însă la o ședință a Parlamentului în care s-a practicat o adeverată exorcizare. Cine a văzut cum se manifestă diavolul din omul supus unei exorcizări, fie și la televizor, nu poate uita zberelele inumane, fluierăturile și tropăiturile, cuvintele obscene și ochii bulbucați, violența și zbaterea nepuțincioasă cu care necuratul luptă să nu iasă din om. Diavolul comunismului s-a zbătut de-a lungul întregii ședințe a Parlamentului, într-o jalnică și grotescă încercare de a întârzia măcar cu o oră mersul inexorabil al istoriei. Să mă ierte Dumnezeu pentru această comparație, deoarece Parlamentul nostru nu seamănă nici pe departe cu o Biserică, iar domnul președinte Traian Băsescu poate fi comparat cu orice, numai cu un Preot, nu! Ca să nu mai vorbim de domnul Tismăneanu... Vorbind acum serios, raportul pe care s-a bazat documentul oficial al Președinției României este amplu, dar nu exhaustiv. El nu face o trecere în revistă a crimelor și a luptei românilor împotriva Răului, ci aduce interpretări, cum este cea pe care am citat-o, evident discutabile. Cine s-a pronunțat până acum, ca domnul Ion Cristoiu, a făcut-o doar emoțional, nu cred că a avut timp să citească peste șase sute de pagini. Fiind vorba de un document important, pe care eu însuși l-am parcurs în diagonală, promit să-l citesc cu creionul în mână și să-l analizez cât de obiectiv se poate analiza un asemenea document. Salut propunerea de a se edita o encyclopedie a comunismului, noi am propus chiar apariția unor „Cărți roșii” pentru fiecare județ, cum salut și ideea de a se elabora un manual care să fie obligatoriu pentru învățământul liceal. Numai să nu-l facă tot domnul Tismăneanu!... Rămân deocamdată în restanță procesul comunismului și legea lustrației. Presupun că nu asta s-a urmărit! (?)

Cât privește aderarea noastră la Uniunea Europeană - eu prefer să spun că noi am aderat, nu că ei ne-au primit! - comentariul cel mai pertinent a venit din partea unui mare om politic european, Helmut Kohl. Din toate căte a spus, am reținut mai ales ideea că, spre deosebire de America, unde fiecare este cetățean american și abia în al doilea rând englez, român, german sau italian, în Europa fiecare este cetățean englez, român, german sau italian și abia în al doilea rând este european. Sper că pentru toți români Patria să fie pe mai departe România, indiferent pe ce meridian al Europei le-ar luci ochii, iar profesorii să nu facă „educație pentru identitate comunitară”, maimuțărindu-i pe americani, ci să facă mai departe educație patriotică elevilor din școlile României. Serbarea aderării a fost grandioasă, ba chiar comparația Bacăului cu Torino a fost de natură să ne zgândăre orgoliul, dar ce va fi după serbare? Pe cerul României focurile de artificii de milioane de euro au intercalat frumos între stelele roșii ale socialismului și stelele galbene ale euroenismului, stelele verzi pe care deocamdată le văd români plătitori ai costurilor tranziției/ integrării...

4.2

Contestări

Promiteam săptămâna trecută o analiză a „raportului Tismăneanu”, dar mai interesante par a fi reacțiile de până acum din presă ori de pe internet. Dincolo de contestările firești venite din partea unor activiști de frunte ai fostului partid comunist, precum domnii Ion Iliescu, ori C. V. Tudor, sau a domnului Ion Cristoiu, care înainte de 1989 făcea la SLAST (Suplimentul Literar Artistic al Scânteii Tineretului) cam ceea ce făcea și C. V. Tudor la „Săptămâna”, au apărut câteva contestări ale unor personalități care s-au situat mereu de partea cealaltă a baricadei. Cea mai surprinzătoare și violentă vine din partea domnului Constantin Dobre, miner stabilit în Anglia de mulți ani, adevăratul conducător al mișcării anticomuniste din 1977, care îl acuză pe domnul Tismăneanu de grave erori și cere chiar trimiterea sa în justiție: „In numele minerilor anticomuniști (vii și decedați) ai Văii Jiului, revoltați în august 1977, mă pronunț cu fermitate și vă cer și dumneavoastră, domnule Traian Băsescu, să anulați total Raportul Tismăneanu iar membrii și experții comisiei Tismăneanu să fie judecați și condamnați pentru încercarea de discreditare a Președinției României și de manipulare

a adevărului istoric” spune domnul Constantin Dobre în finalul unei scrisori ample în care subliniază caracterul anticomunist al mișcării minerilor din 1977. Trecând peste distorsiuni și grave omisiuni de informație ale raportului pe baza căruia domnul președinte Traian Băsescu a declarat oficial regimul communist drept „nelegitim și criminal”, minerul exilat în Anglia subliniază faptul că se încearcă o ascundere a trecutului anticomunist al poporului român. Evident, nu asta este și intenția domnului Traian Băsescu, deoarece în condamnarea oficială a regimului comunist, rostită solemn în fața Parlamentului și devenită astfel act istoric, președintele României propune alcătuirea unei „encyclopedii” a comunismului, a unui muzeu și chiar a unui manual care să devină materie de studiu obligatoriu în liceu, dar tehniciile de manipulare a adevărului istoric sunt atât de subtile încât orice bună intenție poate să aibă efecte contrarii. În concluzia cuvântului său în fața Parlamentului României, domnul Traian Băsescu spune: „Ca șef al statului român, condamn explicit și categoric sistemul comunist din România, de la înființarea sa, pe bază de dictat, în anii 1944-1947 și până la prăbușire, în decembrie 1989. Luând act de realitățile prezентate în Raport, afirm cu deplină responsabilitate: Regimul comunist din România a fost ilegitim și criminal. În numele statului român, îmi exprim regretul și compasiunea pentru victimele dictaturii comuniste. În numele statului român, cer scuze celor care au suferit, familiilor lor, tuturor celor care, într-un fel sau altul, și-au văzut destinele ruinate de abuzurile dictaturii.”

Din păcate, chiar această concluzie fermă este contestabilă. Ea a și fost contestată și nu de oricine, ci de însuși academicul Constantin Bălăceanu Stolnici, care scrie: „În binevenita sa declarație politică de condamnare a comunismului român, domnul Băsescu a făcut o omisiune gravă. Comunismul nu a fost creat și nici menținut în România de români, ci a fost opera